

Sygn. akt III AUa 1001/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.) SSA Jolanta Hawryszko
Protokolant:	sekr. sąd. Karolina Popowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r. w Szczecinie

sprawy W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podjęcie wypłaty zawieszony emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 sierpnia 2013 r. sygn. akt VI U 724/13

1. zmienia zaskarżony wyrok poprzez uchylenie punktu 2,
2. w pozostałym zakresie oddala apelację organu rentowego.

SSA Zofia Rybicka– Szkibiel SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 1001/13

UZASADNIENIE

W dniu 17 kwietnia 2013 r. W. G. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 15 marca 2013 roku, którą odmówiono ubezpieczonemu uchylenia decyzji z dnia 12 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku. Ubezpieczony domagał się także nakazania organowi rentowemu wypłaty zaległej emerytury od dnia 1 października 2011 roku wraz z ustawowymi odsetkami od każdej zaległej miesięcznej raty do dnia 21 listopada 2012 roku. Podstawę odwołania stanowił wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że powołane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. ogłoszone zostało w dniu 22 listopada 2012 r. Zgodnie zaś z treścią art. 190 ust. 3 Konstytucji, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Decyzja organu rentowego z dnia 12 kwietnia 2013 roku znajduje więc podstawę w obowiązującym w tym czasie stanie prawnym i orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie zawarte w decyzji. Zdaniem organu rentowego z tych przyczyn również żądanie wnioskodawcy dotyczące wypłaty odsetek ustawowych jest bezzasadne.

Wyrokiem z 28 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do wypłaty świadczenia emerytalnego począwszy od 1 października 2011 r. oraz stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie.

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd wynika, że w marcu 2009 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Decyzją z 30 marca 2009 roku organ rentowy przyznał mu prawo do tego świadczenia od dnia 1 marca 2009 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku. W. G. na dzień wydawania decyzji z dnia 30 marca 2009 r. i nadal (także po dniu 1 października 2011 roku) jest nieprzerwanie zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony (...) i (...) w K.. Decyzją z dnia 12 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając z urzędu wstrzymał W. G. dalszą wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r., z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczonego. Organ rentowy wskazał, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury, ubezpieczony powinien przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił także, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z 22 listopada 2012r., poz. 1285.

W związku z treścią powyższego wyroku w dniu 28 listopada 2012 r. ubezpieczony wniósł o wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń od dnia 1 października 2011 r. Na mocy decyzji z dnia 6 lutego 2013 r. organ rentowy podjął wypłatę należnej ubezpieczonemu emerytury od dnia 22 listopada 2012 r. tj. od daty opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. Jednocześnie uchylił decyzję z dnia 12 października 2011 r. w części w jakiej dotyczy zawieszenia emerytury od dnia 22 listopada 2012 r.

W wyżej opisanych okolicznościach faktycznych sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie. W jego przekonaniu stanowisko organu rentowego nie znajduje oparcia w prawie. Sąd pierwszej instancji zwrócił bowiem uwagę, że badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103a ustawy emerytalnej, wskazując iż oba te przepisy nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oceniając skutki wyroku Trybunał doprecyzował przy tym, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cyt. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1285).

W przekonaniu Sądu Okręgowego utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma jednak – wbrew temu, co twierdził pełnomocnik organu rentowego w odpowiedzi na odwołanie - skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., sygn. akt V CO 43/08 oraz wyrok tego sądu z dnia 21 listopada 2006 r., sygn. akt II PK 42/06). Mając to na względzie, Sąd pierwszej instancji wskazał, że zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Z kolei wymieniony art. 6 pkt 2 omawianej ustawy dodał zaś do ustawy emerytalnej - po art. 103 - art. 103a w brzmieniu: „prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.” Sąd Okręgowy wskazał zatem że skoro omawiany przepis został uchwalony w dniu 16 grudnia 2010 r. to w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego trzeba uznać, że już od tej daty powinien on zostać wyrugowany z porządku prawnego z powodu jego niezgodności z art. 2 Konstytucji. Nie można jednak zapominać – co wyraźnie wynika z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego – że owe wyrugowanie może nastąpić tylko w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. - bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W stosunku do tych ubezpieczonych (do których zalicza się także i ubezpieczony, który emeryturę nabył od dnia 1 marca 2009 r.) należy zatem dokonać rekonstrukcji stanu prawnego, powracając do stanu jaki obowiązywał zanim do ustawy emerytalnej został dodany art. 103a.

Kierując się więc tymi wszystkimi względami, uwzględniając odwołanie ubezpieczonego, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że podjął wypłatę jego emerytury od dnia 1 października 2011 r.

Następnie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że stosownie do art. 118 ust. 1a ustawy rentowej, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2009 roku, organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”. Stąd też - w przekonaniu Sądu pierwszej instancji, należało już tylko ocenić, czy w niniejszej sprawie, w której ubezpieczony domagał się od organu rentowego wznowienia wypłaty świadczenia emerytalnego poczynawszy od dnia 1 października 2011 r. w związku z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., a organ rentowy twierdził, że możliwe jest wyłącznie wznowienie wypłaty świadczenia od dnia 22 listopada 2012 r., gdyż wyrok ten nie ma charakteru retroaktywnego, możliwe było przyjęcie przez Sąd, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za „niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji”. Należało przy tym za ową okoliczność uznać ustalenie, iż w analizowanym postępowaniu należało podjąć wypłatę emerytury dla ubezpieczonego poczynawszy od dnia 1 października 2011 r.

Mając na uwadze zaprezentowaną wyżej krytyczną ocenę zajętego przez organ rentowy stanowiska prawnego, koniecznym – w przekonaniu Sądu Okręgowego, stało się stwierdzenie, że organ rentowy wydał błędną decyzję, odmawiającą podjęcia wypłaty świadczenia od dnia 1 października 2011 r. w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, gdyby tylko organ rentowy prawidłowo ustalił konsekwencje uznania przez Trybunał Konstytucyjny skutków przepisu art. 103a ustawy emerytalnej za niebyłe w stosunku do osób które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. (a zatem również w stosunku do ubezpieczonego). Powyższe oznacza, że opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. W tej sytuacji, z uwagi na treść przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, koniecznym stało się orzeczenie jak w punkcie II sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku co do całości apelację złożył organ rentowy. Powyższemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 28 w zw. z art. 103a ustawy z 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U nr 257 poz.1726 ze zm.) dodanym przez art. 6 pkt. 2 ustawy z 16.12.2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw oraz art. 118 ust. 1a

ustawy z 17.12.1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2009 r nr 153 poz.1227 ze zm.) poprzez przyjęcie, że wobec niekonstytucyjności przepisu art.28 powołanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych zachodzą podstawy do wypłaty emerytury ubezpieczonemu od dnia jej zawieszenia tj. od 1.10.2011 r oraz , że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie.

W oparciu o wyżej podniesione zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w całości.

Ubezpieczony W. G. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie co do daty podjęcia wypłaty emerytury ubezpieczonego (punkt I wyroku). Na uwzględnienie zasługiwały natomiast argumenty związane z ustaleniem ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji (punkt II wyroku) i z tej racji orzeczenie w tej części uległo zmianie.

Rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy – wbrew zarzutom apelacyjnym - nie naruszył norm prawa materialnego, a punkt I wydanego rozstrzygnięcia jest trafny i nie ma podstaw do jego zmiany, o co wnosili apelujący. Przechodząc do rozważań natury prawnej, należy podnieść, że ubezpieczony nabył prawo do emerytury od dnia 1 marca 2009 r., a zatem w okresie kiedy nie obowiązywał już przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej (uchylony z dniem 8.01.2009 roku), będący de facto pierwowzorem dla chronologicznie później uchwalonego art. 103a ustawy emerytalnej, wprowadzających obowiązek rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą u którego uprawniony był zatrudniony przed nabyciem prawa do emerytury, pod rygorem zawieszenia wypłaty nabytego świadczenia emerytalnego. W niniejszej sprawie organ rentowy bezspornie zawiesił wypłatę emerytury na podstawie wyżej wskazanego przepisu art. 103a ustawy emerytalnej, który następnie został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r., sygn. K 2/12, uznany za niekonstytucyjny w zakresie określonym w tym orzeczeniu. Należy stwierdzić, iż w związku ze wskazanym wyrokiem od samego początku istnienia przepisu art. 103a ustawy emerytalnej nie było podstaw do zawieszenia wypłaty emerytury, gdyż od początku był on przepisem niekonstytucyjnym w stosunku do osób, które już nabyły prawo do emerytury. Wbrew temu, co wywodził apelujący organ rentowy, fakt opublikowania w Dzienniku Ustaw wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. nie zmienia tego skutku prawnego, gdyż już z chwilą publikacji jedynie potwierdzono istniejącą od początku niekonstytucyjność przyjętej przez ustawodawcę regulacji prawnej. Sąd Apelacyjny wskazuje na utrwaloną linię orzecznictwa: orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niezgodność aktu normatywnego lub jego części z Konstytucją, wchodzące w życie z dniem ogłoszenia, mają skutki retrospektywne, tj. działają wstecz (zob. wyrok z dnia 6.04.2006r., sygn. III AUa 996/05, OSA 2008r. nr 3, str. 6, LEX nr 357749, wyrok z dnia 16.01.2013r. LEX nr 1264372; zob. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 99/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 79, uchwały z dnia 23 stycznia 2001 r., III ZP 30/00, OSNP 2001, nr 23, poz. 685, z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 23 stycznia 2004 r. III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61, z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81 i z dnia 19 maja 2006 r. III CZP 26/06, OSNC 2007, nr 3, poz. 39 oraz wyroki z dnia 10 listopada 1999 r., I CKN 204/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 94, z dnia 19 grudnia 1999 r., I CKN 632/98, niepubl., z dnia 19 kwietnia 2000 r., II CKN 272/00, niepubl., z dnia 15 stycznia 2003 r. IV CKN 1693/00, niepubl., z dnia 9 października 2003 r., I CK 150/02, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 132, ze sprost. OSNC 2004, nr 10, s. 131, z dnia 29 października 2003 r., III CK 34/02, OSP 2005, nr 4, poz. 54, z dnia 30 września 2004 r., IV CK 20/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 161, z dnia 26 listopada 2004 r., V CK 270/04, niepubl., z dnia 12 stycznia 2005 r., I CK 457/04, niepubl., z dnia 7 października 2005 r., II CK 756/04, "Monitor Prawniczy" 2005, nr 21, s. 1027, z dnia 14 września 2006 r., III CSK 102/06, niepubl., z dnia 15 czerwca 2007 r., II CNP 37/07, niepubl., z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 315/07, niepubl., z dnia 19 czerwca 2008 r. V CSK 31/08, OSNC-ZD 2009, nr 1, poz. 16, z dnia 20 maja 2009 r., I CSK 379/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 172 i z dnia 10 grudnia 2009 r., III CSK 110/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 82, a także postanowienia z dnia 7 grudnia 2000 r., III ZP 27/00, OSNAPUS 2001, nr 10, poz. 331 i z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 272/03, niepubl.). Od zasady skuteczności wyroku Trybunału Konstytucyjnego ex tunc istnieją co prawda wyjątki mające podstawę w przepisach Konstytucji RP, ale niewątpliwie nie zachodzą one w okolicznościach niniejszej

sprawy. Przypadkiem wyłączenia retroaktywności wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest wyraźne stwierdzenie w tym zakresie zawarte w sentencji wyroku Trybunału, w której wyłącza retroaktywność w pełnym zakresie, tzn. określa jego skutki na przyszłość. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., sygn. II CSK 335/10, Biuletyn SN z 2011, nr 4, s. 8), wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie jest skuteczny ex tunc, również w takim zakresie, w jakim naruszałoby to zasadę ochrony praw słusznie nabytych (art. 2 Konstytucji RP). A contrario, w przypadku przyznanej emerytury, a ściślej przyznanego prawa do emerytury, wskutek spełniania przez ubezpieczonego wszystkich ustawowych przesłanek, według stanu prawnego obowiązującego na dzień wydania decyzji, a więc w sytuacji prawa słusznie nabytego, ochrona realizacji tego prawa, czyli wypłaty rozciąga się na cały okres. Charakterystyczny przykład wyłączenia skuteczności ex tunc wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynikający z odroczenia utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) nie dotyczy niniejszej sprawy, jak też nie może być tłumaczone inaczej niż jego pozostawienie przez oznaczony czas w porządku prawnym i oznacza, że Trybunał Konstytucyjny, mimo stwierdzenia niezgodności aktu z przepisami wyższego rzędu, działając w granicach kompetencji, utrzymuje w mocy normę prawną. Do wskazanej zatem w wyroku Trybunału Konstytucyjnego daty utraty mocy obowiązującej przepis musi być uznany za zgodny z Konstytucją, a tym samym wyłączony jest skutek retrospektywny takiego wyroku (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 24 stycznia 2004 r., III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61 i z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 28/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 31 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., V CZ 73/08, nie publ.). Ustawodawca nie mógł na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. rozciągnąć stosowanie art. 103a ustawy emerytalnej, tj. przepisu ustalającego nową treść ryzyka emerytalnego, na sytuacje przeszłe i to wobec osób, które już nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., czyli w czasie obowiązywania regulacji niezawierającej wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą celem uzyskania wypłaty świadczenia emerytalnego. Określając skutki wyroku Trybunał wyjaśnił, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił moc przepis art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emerytalnej do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, w tym ubezpieczonego, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od dnia 1 stycznia 2011 r.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że niewątpliwie W. G. znajduje się w kręgu beneficjentów omawianego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z uwagi na treść przepisów obowiązujących w dacie wydania decyzji organu rentowego przyznającego prawo do świadczenia emerytalnego.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. co do punktu I oddalił apelację organu rentowego, jako niezasadną.

Za trafne natomiast należało uznać stanowisko organu rentowego, który twierdził, że nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny podziela ten pogląd. Sąd Okręgowy nie miał racji wskazując, że konsekwencją zmiany decyzji organu rentowego było przyjęcie, że organ ten ponosi odpowiedzialność za „niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji” w rozumieniu art. 118 ustawy rentowej. Przez wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności należy rozumieć rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień (braku uprawnień) wnioskodawcy. W tej sprawie prawo ubezpieczonego do emerytury zostało już ustalone decyzją z 30 marca 2009 roku. Zatem w tej sprawie, z odwołania ubezpieczonego od decyzji z 15 marca 2013 roku zawieszającej prawo do emerytury, nie chodziło o ustalenie prawa (to już ubezpieczony posiadał), a jedynie ocenę czy zawieszenie tego prawa było prawidłowe. Jest to zatem odmienna sytuacja od tej jaką reguluje art. 118 ustawy rentowej. W konsekwencji Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił punkt II zaskarżonego wyroku w ten sposób, że go uchylił.

SSA Zofia Rybicka – Szkibiel SSA Barbara Bialecka SSA Jolanta Hawryzko